

A woman with dark hair tied back, wearing a long, flowing red dress and a white, fringed shawl, stands in a field of tall, dry grass. She is holding a baby wrapped in a brown blanket. The background features a vast, mountainous landscape under a clear blue sky. The foreground is filled with the golden-brown stalks of a field. The overall scene is peaceful and evocative of a rural, mountainous setting.

KRISTEN
HEITZMANN

Een klein
geluk

Desi blijft strijden voor gerechtigheid, ook al is dat niet wat er van haar verwacht wordt als pasgetrouwde vrouw.

Kristen Heitzmann

Een klein geluk

Roman

Vertaald door Tobya Jong

KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

1

Lazy Star Ranch, Colorado Territorium – 1872

De besneeuwde bergtoppen gloeiden op in het licht van de zon. Zachtpaarse linten kleurden de hemel, als penseelstreken van een verstrooide schilder. Desi ademde de frisse, gezonde lucht in die talloze bezoekers naar deze regio trok, in de hoop dat ze van hun kwalen zouden genezen. De afwezigheid van fabrieken, de lage luchtvochtigheid en de geringe bevolkingsdichtheid, in combinatie met de minerale bronnen van Manitou, boden hoop aan mensen die ziek geworden waren van het leven in de stad of die leden aan andere vervelende ongemakken – met name longziektes.

Voor haar was deze lucht niet nieuw, maar toch was ze er elke keer dat ze naar buiten stapte dankbaar voor. Vanaf het moment dat haar familie hier aangekomen was, dertien jaar geleden, had ze geloofd dat dit de plek was waar God ooit Zijn schepping begon. De plek waar Hij de hemel geopend had om het zand uit te strooien waaruit Pikes Peak gevormd was – een gebergte dat ze de Ute Tava noemden. Daar had Hij Zijn rode volk, en de mensen die andere talen spraken, in de aarde geplant zodat ze konden groeien en tot bloei komen. Op deze plek was zij uitgegroeid van een klein, Iers meisje van acht jaar tot de sterke, levenslustige vrouw van eenentwintig die ze vandaag de dag was. Nog steeds was dit de plek waar ze het meest voelde dat ze leefde.

Al was dat, nu ze erover nadacht, niet helemaal waar. Helemaal in haar element was ze pas op de berghellingen, omgeven door dennengeur, rotsige kloven en kristalheldere beekjes. Of

in elk geval aan de voet van het gebergte, vanwaar de majestueuze hellingen met hun ravijnen en grillige toppen tot aan de hemel oprezen.

Het uitzicht vanaf de Lazy Star, de ranch van Remington Montgomery, was schitterend, maar ze was zich altijd bewust van de kilometers die haar nog van het gebergte scheidde. Eigenlijk wilde ze Lady Belle zadelen en die kilometers overbruggen, maar Remy zou zo wakker worden en hij vond het fijn om samen te ontbijten. Nu hij aan de beterende hand was, had zij het geluk van haar echtgenoot tot haar hoogste missie verheven.

De kou beet in haar neus en ze trok de met bont gevoerde cape stevig om zich heen. Door het wolkje van haar adem zag ze een blauwe gaai naar een jeneverbesstruik hippen, waar hij aan een zachtblauwe bes pikte en die in een keer doorslikte. Hij richtte een gouden oog op haar en vloog weg toen zij nog wat verder naar buiten liep en de deur achter zich dichtdeed.

Normaalgesproken zou Tandy al een bad voor haar hebben laten vollopen, maar vandaag was haar dienstmeisje ziek. Desi maakte van de gelegenheid gebruik om een kort wandelingetje te maken naar het nabijgelegen populierenbos, voordat iemand een beroep op haar zou doen. Benieuwd naar het ijzige kunstwerk waarin Monument Creek door de novemberwind omgetoverd was, liep ze over de bevroren grond, bedekt met een laagje sneeuw dat langs haar rokken streek. Het was glad, dus ze lette goed op dat ze niet zou uitglijden.

Ze keek over haar schouder toen het metalige geluid van een triangel opklonk uit de keuken naast de barak.

Pierre Brule, de Creoolse kok, riep de cowboys naar buiten voor het ontbijt. Met haar hand op haar heup keek ze toe hoe hun twee Mexicaanse werknemers, Ramón en Santiago, de jonge John Mason en de meer ervaren Breck Thompson in een rijtje uit de barak tevoorschijn kwamen, de rokerige keuken binnengingen en vervolgens met gevulde borden naar buiten liepen.

De laatste in de rij was Holt Crawford, gekleed in een geblokt

overhemd, een spijkerbroek en een vest met een kogelgat ter hoogte van zijn schouder. De bijbehorende wond was genezen en ook het been dat door een tweede pistoolschot getroffen was – precies in de slagader – ontzag hij inmiddels niet meer. Tijdens de inval op de ranch was Holt het zwaarst getroffen, tenminste, als je de man die alle ellende veroorzaakt had niet meetelde. Hij was samen met zijn handlangers omgekomen.

Toen Holt haar blik opmerkte, draaide hij zich om en hij tikte tegen de brede rand van zijn hoed. Ze hief haar gehandschoende hand om Remy's uit de kluiten gewassen voorman, vriend en vertrouwing te begroeten. Hij was ook haar vriend – zelfs al voor haar huwelijksnacht, waarin ze met Holts pistool een man had doodgeschoten. Er waren inmiddels twee maanden verstreken, maar de herinnering was nog vers. Het oorverdovende geluid, de geur van kruid en bloed. Ze hield de nachtmerries zo veel mogelijk voor zichzelf. Remy had geen extra argumenten nodig om zijn overtuiging te versterken dat ze hele kwestie aan hem had moeten overlaten.

Als ze dat had gedaan, had ze nu een zwarte jurk gedragen.

Toen hij uit de kookdampen tevoorschijn kwam, wierp Holt haar nog een blik toe. Daarna trok hij zich samen met de andere mannen terug in de barak. Er lag een dag vol winterse werkzaamheden voor hen: voorkomen dat de kudde verdwaald raakte in een sneeuwstorm, het openhakken van bevroren waterbekkens zodat het vee kon drinken, zorgen dat roofdieren de kalfjes die in de herfst geboren waren niet in hun klauwen kregen en tientallen onderhoudsklussen. De mannen zouden eten en aan de slag gaan, net als zij... nadat ze een kijkje had genomen bij de beek.

Desi keek over haar schouder naar het prachtige huis in plantagestijl. Ze had nooit gedacht dat ze met Remington Montgomery op deze ranch zou wonen, totdat haar jeugdvriend probeerde hem neer te schieten. Zoals altijd veroorzaakte de gedachte aan Luke een bitterzoet verlangen. *Is het uitzicht hier niet prachtig?* Misschien dat er een tijd zou komen waarin ze zijn

stem niet langer in haar gedachten zou horen... of misschien ook niet. Ze glipte tussen de jeneverbesstruiken en wilgen-boompjes door, totdat ze drie reusachtige populieren bereikte. Hun grijze, knoestige stammen rezen hoog op en splitsten zich in kleinere stammen, die op hun beurt hun takken uitstrekten naar de zachtblauwe hemel. Onder de bomen stroomde de beek, omzoomd door sierlijke krullen van ijs.

Is dat niet mooi?

Ja, Luke. Dat is het zeker. Haar oprechte overtuiging dat hij in de hemel was, waar de woeste, wilde natuur eindeloos veel prachtiger was dan hier, verminderde de druk op haar borst een beetje. Toch sloot ze haar ogen om de brandende tranen terug te dringen. Ze schoten open toen iemand een hand over haar mond legde en een voorwerp van glad, ijskoud staal tegen de huid onder haar kaak drukte.

Ze voelde haar hart tegen het lemmet bonzen. Een blik omhoog, op de pezige, gebruinde hand die haar mond bedekte, maakte dat ze verstijfde. Eén verkeerde beweging en het mes van de indiaan zou misschien niet alleen haar keel doorsnijden, maar ook haar hoofdhuid verwijderen. Al haar verklaringen dat de oorspronkelijke bewoners respect verdienden, betekenden niets als deze krijger kwade bedoelingen had.

Toen, heel langzaam, haalde hij zijn hand van haar gezicht. Het mes rustte niet langer tegen haar keel en ze realiseerde zich dat hij in plaats van de scherpe kant de botte kant tegen haar huid gedrukt had. Toch durfde ze zich niet te bewegen. Ze probeerde zelfs niet om te kijken, totdat zijn adem haar oor verwarmde en hij zachtjes fluisterde: ‘*Dat’lje Ndae.*’ Blauwe Ogen. De naam die deze man haar gegeven had.

Desi draaide zich met een ruk om, opgelucht en woedend tegelijk. ‘Veel Wapiti’s!’

Hij trok haar de jeneverbesstruiken in en legde opnieuw zijn hand over haar mond. Hoe haalde hij het in zijn hoofd om haar te bedreigen met een mes? Was hij zijn verstand kwijtgeraakt?

‘Niet spreken.’ Met zijn harde, koude gezichtsuitdrukking

was hij het toonbeeld van een Jicarilla Apache.

Hoewel hun wegen zich op vreemde, onverwachte momenten gekruist hadden, kon ze niet zeggen dat ze hem kende. Toch knikte ze instemmend. Veel Wapiti's hief zijn hoofd, zijn oren gespitst. Ze hoorde de hoeven van meerdere paarden. Toen ze zag hoe al zijn spieren zich verstrakten, besepte ze dat zijn daden voortkwamen uit angst.

'Kom.' Ze omklemde zijn pols en haastte zich langs de oever van de beek. Ze renden over de bevroren grond en bleven even staan bij de achterdeur. Ze deed de deur voorzichtig open en toen ze Opal zag afdalen naar de kelder, trok Desi Veel Wapiti's mee naar binnen, de badkamer in die aan de keuken grensde. Ze deed de deur achter hen dicht.

Haar hart ging tekeer terwijl ze de kranen opendraaide. De warmwaterkraan was verbonden met een pijp die was aangesloten op een waterreservoir op zolder. Het water stroomde via de pijp langs de schoorsteen omlaag, zodat het verwarmd werd door de hitte van het fornuis in de keuken. Veel Wapiti's schrok van het geluid, maar de herrie zou hun gesprek overstemmen. Hij keek gefascineerd naar het water en richtte toen zijn blik op de deur.

Zijn geur vulde de kleine ruimte, een mengeling van zweet en muskus dat uit zijn bontvest opsteeg. Over het vest droeg hij een zwarte wollen jas met bronzen knopen en op zijn hoofd prijkte een hoge hoed. Zijn haar was bijeengebonden in twee lange vlechten, die op en neer deinden terwijl hij zijn blik als een gekooid dier langs de muren en het plafond liet glijden.

'Het is in orde,' fluisterde ze, waarna ze haar oor tegen de deur legde en luisterde of ze iets hoorde in de keuken. Opal was teruggekeerd naar het fornuis, maar haar geneurie en het gekletter van potten en pannen stopte toen Remy zacht tegen haar praatte. Desi kon alleen Opals antwoord verstaan.

'Ze neemt een bad, m'neer Remy.'

Ze betwijfelde of Remy de deur open zou doen, maar gebaarde dat Veel Wapiti's bij de muur moest gaan staan. Hij verstopte

zich tussen de bezems en mattenkloppers.

Remy klopte op de deur. 'Desi?'

Ze draaide de kranen dicht en zei: 'Ja?'

'Er zijn hier wat agenten die op zoek zijn naar een indiaanse krijger.'

'Hoezo dat?'

'Dat vertel ik je wel als je daar klaar bent. Ik wilde alleen niet dat je zonder het te weten de badkamer uit zou lopen terwijl zij hier rondkijken.'

'Doorzoeken ze het huis?'

'Alleen het erf. Ze hebben hier in de buurt het paard van een Apache gevonden.'

Ze wierp een blik op Veel Wapiti's. 'Bedankt dat je het even gezegd hebt.'

'De achterdeur zit op slot. Dat moesten we maar zo houden.'

'Dat zal ik doen.' Nu zij eenmaal binnen waren wel.

Ze bad dat hij niet meer vragen zou stellen. Hoewel ze niet tegen hem wilde liegen, wist ze niet of hij zou begrijpen dat ze een Jicarilla verborg voor de politie. Ze had geen keus. De schuld die ze bij Veel Wapiti's had uitstaan, was groter dan Remy's eer.

'Marshal Perez laat het ons weten als het weer veilig is.'

Ze vond Luiz Perez sympathieker dan alle andere wetshandhavers die ze kende. Ze geloofde dat hij integer en verstandig was. Maar hij was slechts één man, die deel uitmaakte van een systeem dat indianen nooit een eerlijke kans gaf. Ze wilde eerst het verhaal van Veel Wapiti's horen, voordat ze besloot of ze geloof hechtte aan de beschuldigingen die tegen hem geuit waren. 'Dat is prima.'

De geur van pannenkoeken die in rundervet gebakken werden, dreef de badkamer in. De maag van Veel Wapiti's rammelde. Ze zei er niets over, bang dat dat hem in verlegenheid zou brengen.

'Waarom zijn ze naar je op zoek?' Toen hij geen antwoord gaf, vroeg ze: 'Wat heb je gedaan?'

'Terug gevochten.'

‘Tegen wat?’

‘Jagers vonden ons kamp. Vielen aan terwijl wij sliepen.’

Een hete woede laaide op.

‘Jij bent ontsnapt. En de anderen?’ Hij klemde zijn kaken op elkaar en schudde zijn hoofd. De herinnering aan zijn broeders en hun verhalen rond het kampvuur verscheurden haar hart. Ze had toen al beseft dat ze iets als dit waarschijnlijk niet nog eens zou meemaken, en het moment heel bewust beleefd. Met verstikte stem zei ze: ‘Ik heb hun namen niet gekend. Zul jij ze me ooit vertellen?’

Hij slikte moeizaam. ‘Op een dag.’

Ze draaide zich om bij het horen van stemmen vlak buiten het huis. Pas toen die waren weggestorven, richtte ze haar aandacht weer op Veel Wapiti’s. ‘Je bent veilig in deze kamer. In elk geval voor nu. Begrijp je dat?’

Hij knikte één keer.

‘Draai je om, alsjeblieft.’

Hij staarde haar aan, maar gehoorzaamde toen, zijn armen over elkaar geslagen en zijn rug recht.

Voorovergebogen over de badkuip, maakte ze haar haar nat met het warme water en druppelde wat parfum over de vochtige lokken. Ze draaide de waterval van krullen tot een losse knot en zette die vast in haar nek. De hemel zij dank dat Tandy te ziek was om haar te helpen.

‘Blijf hier,’ zei ze. ‘Doe de deur achter me dicht.’ Ze legde met handgebaren uit hoe het mechanisme werkte.

Hij knikte nogmaals.

‘Ik breng je eten.’ Ze herinnerde zich de signalen waarmee hij en de andere krijgers met elkaar communiceerden en zei: ‘Ik krab aan de deur, eerst één keer en dan twee keer, en dan moet jij...’ Ze deed alsof ze de grendel opzichtschoof.

Deze keer maakte hij het gebaar dat bevestigde dat hij haar begreep.

Desi keek naar het bad. Ze had er een hekel aan om water te verspillen, maar als Opal het bad niet hoorde leeglopen, zou

dat haar misschien opvallen. ‘Je kunt je wassen terwijl het water wegloopt.’

Met een rukje aan de ketting trok ze de stop los, glipte de deur uit en hoestte om het geluid van de grendel te overstemmen.

‘Ook kougevat, juffrouw Desi?’

‘Alleen een kriebel in mijn keel.’ Ze trok de sleutel uit het slot en liet hem in haar zak glijden zodat niemand de deur vanaf deze kant kon openen.

Remy stond op toen ze de ontbijtkamer binnenliep. Zijn witte overhemd, zijn grijze gilet en de bijpassende pantalon waren onberispelijk. Zijn donkerbruine haar was uit zijn gezicht gekamd en viel in losse krullen op zijn kraag. Zijn ogen waren warm als ahornstroop terwijl hij een kus boven op haar hoofd drukte. ‘Hmm. Je ruikt heerlijk.’

‘Dat is die kamperfoelieshampoo die ik van jou gekregen heb.’ Ze bedankte hem voor het aanschuiven van haar stoel. In tegenstelling tot de avondmaaltijd verliep het ontbijt informeel. Het werd geserveerd wanneer mensen aan tafel plaatsnamen en duurde zolang als ze wilden.

‘Een heel vreemde ochtend.’ Remy ging weer zitten, duidelijk ongerust. ‘De hemel zij dank dat Pauline nooit voor de middag opstaat. Met een beetje geluk is de zoektocht naar die Apaches dan weer voorbij.’

‘Naar hoeveel Apaches zijn ze op zoek?’

‘Dat was een verspreking. Eentje maar.’

Opal zette pannenkoeken op tafel – een recept dat Desi had aangepast aan deze hoogte – en serveerde er gestoofde appeltjes bij.

‘Hebben ze je verteld wat er gebeurd is? Waar hij van beschuldigd wordt?’

‘Moord.’

‘Natuurlijk.’ Ze rolde met haar ogen. Zijn Jicarilla broeders waren dood, maar het was Veel Wapiti’s die van moord beschuldigd werd.

Remy trok een wenkbrauw op. ‘Wat bedoel je?’

‘Wat is het hele verhaal?’

‘Vier mannen die aan het jagen waren, zijn dood. De gebroeders Dillon, Oscar Capp en Travis Brine.’

‘Steunpilaren van de gemeenschap, maar niet heus.’

Hij knikte toegeefflijk. ‘Caleb Seibert hoorde het rumoer in de heuvels, in de buurt van zijn huis in Manitou. Hij zag de krijger ontsnappen op een paard. De beschrijving komt overeen met het paard dat aan de overkant van de beek gevonden is, op een paar kilometer afstand van ons huis.’

‘Vier mannen tegen één klinkt als zelfverdediging, niet als moord.’

‘Er waren nog drie andere krijgers.’

‘Wat is er met hen gebeurd?’

‘Zij waren dood.’ Remy pakte een linnen servet om de appelstroop van zijn lippen te vegen.

‘Je zei dat er vier mannen dood waren. Was je vergeten de Apache mee te tellen?’

Remy legde zijn vork neer.

Ze boog naar hem toe. ‘Precies zoals jij niet verder keek dan de dood van die jagers, zo zullen ook andere mensen dat niet doen. Wat voor kans heeft die indiaan?’

‘Hij krijgt een rechtszaak, net als elke andere man.’

‘Geloof je dat echt? Je weet wat voor mannen Oscar Capp en Travis waren. De Dillons waren geen haar beter. Wie zou dat gevecht begonnen zijn, denk je?’

‘Het feit is dat –’

‘Ze zullen hem ophangen.’

Remy zuchtte geïrriteerd. ‘Desi, dit is het echte leven, niet *Hiawatha's Song*. Een zekere orde is noodzakelijk.’

‘Als Oscar Capp ontsnapt was en er drie indianen gesneuveld waren, zouden ze hem dan ook ophangen?’

Hij vouwde het linnen servet op. ‘Waarschijnlijk niet,’ gaf hij toe.

‘Tot zover de orde.’

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes, plotseling argwanend. 'Is er iets...'

'Het is Veel Wapiti's, Remy. Ze zijn op jacht naar Veel Wapiti's.'

Hij verstilde, zoals alleen Remy dat kon, zijn stem laag en afgemeten. 'Waar is hij?'

'In de badkamer.'

'Hij was bij je terwijl jij een bad nam?'

'Ik nam geen bad. Ik –'

'... hield mij voor de gek.' Zijn stem werd zelfs nog afstandelijker.

'Alleen totdat die agenten weg waren. Ik kon –'

'... mij niet in vertrouwen nemen.' Ter hoogte van zijn slaap begon een adertje te kloppen.

'Nee.' Ze legde haar handen plat op tafel. 'Ik kon niet het risico lopen dat je zou reageren zoals je nu doet terwijl zij er nog waren.'

Remy stond op uit zijn stoel en bleef verontwaardigd bij de tafel staan. 'Die beslissing was niet aan jou.'

Ze sprong zelf ook overeind. 'Had jij marshal Perez in de ogen kunnen kijken en tegen hem kunnen zeggen dat Veel Wapiti's niet hier was?'

'Jij wel?'

'Ja.'

'Ja?' Hij fronste zijn voorhoofd alsof hij pijn had.

'Ik heb mijn leven aan *Dalání Dzes* te danken.' Toen dat hem niet leek te raken, zei ze: 'Heb jij niet tegen Yankee soldaten gelogen om de mensen te beschermen die aan jouw zorg toevertrouwd waren?'

'Die Apache is jouw zorg?'

Ze staarde haar man doordringend aan. 'Zonder hem zou ik hier nu niet zijn.'

Hij drukte zijn vinger en zijn duim tegen zijn ogen.

'Hij heeft geen moord gepleegd,' zei ze, iets vriendelijker nu.

Hij liet zijn hand zakken en keek haar aan. 'Hij is in staat van beschuldiging gesteld.'

‘Door een systeem dat nooit eerlijk over hem zal oordelen.’

‘Ben jij in staat dat te bepalen?’

‘Ja. Hij werd aangevallen en heeft terug gevochten. Dat is geen moord. Maar niemand die zich daar druk om zal maken’ – haar neusvleugels trilden van verontwaardiging – ‘net zomin als jij.’

‘Zeg je nu dat ik niet eerlijk ben?’

‘Als jij plaats zou nemen in zijn jury, zou je hem dan vrij spreken?’

‘Ik zou de feiten aanhoren.’

‘En als iedereen ondanks die feiten zou besluiten hem op te hangen, zou jij je daar dan in je eentje tegen verzetten?’

Hij zweeg.

Ze vocht tegen de woede die deze hele situatie in haar losmaakte. ‘Ik heb een ereschuld bij hem uitstaan, Remy.’ Het enige argument waar hij niets tegen in kon brengen, omdat hij daar zelf tegen zijn zin aan gebonden was.

Hij slikte. ‘Wat ben je van plan?’

‘Hem een paard geven, voedsel en water. Hem helpen om veilig gebied te bereiken.’

‘Een grote groep mannen kamt de hele omgeving uit, op zoek naar hem. Ze hebben de boerderij omsingeld.’

Geen wonder dat Veel Wapiti’s zich aan haar had overgeleverd. Ze kende de Mouache Ute die Veel Wapiti’s en zijn familie onderdak verleend hadden persoonlijk, en ze droeg een belletje rond haar pols dat ze gekregen had van het opperhoofd van de zuidelijke Caputa Ute, een krijger die Sobotar genoemd werd. Het belletje bewees dat ze *Neh-tig-a-gand* was, wat vriend betekende. Hoewel ze de daden van sommige andere Apache niet goed kon praten, had de stam van Veel Wapiti’s hun vriendschap bewezen. Zij steunde haar vrienden, ongeacht hun afkomst – iets wat Remy ook zou doen, als hij het begreep. ‘Geef me de kans om hem in veiligheid te brengen.’

‘Nee.’

‘Alsjeblieft, Remy. De Ute zullen hem helpen als hij ze kan bereiken.’

Haar man legde zijn hoofd in zijn nek en bewoog het toen langzaam omlaag. ‘Wat wil je doen?’

‘Ik verstop hem in de wagen en rij dan naar de boerderij van mijn vader. Als hij eenmaal aan de voet van het gebergte is, kan hij zelf verder trekken.’

‘Wat als het hem niet lukt om de Ute te bereiken? Hoe moet hij dan in leven blijven?’

‘De kans dat hij overleeft in de bergen is groter dan de kans dat hij overleeft in de rechtszaal.’

‘Kan je broer hem niet –’

‘Mijn broer werkt als openbaar aanklager. En geen enkele advocaat is in staat een beklaagde tegen deze intense haat te verdedigen. Het enige wat Graham kan doen is Veel Wapiti's helpen zijn testament op te stellen, zodat hij zijn ontzaglijke rijkdom kan nalaten aan erfgenamen die niet meer in leven zijn.’

Remy ademde uit. ‘Het is niet juist.’

‘Nog minder juist dan wat die mannen zijn broers en zijn vrienden hebben aangedaan?’

‘We zijn niet op de hoogte van het hele verhaal.’

‘Ze zijn aangevallen terwijl ze lagen te slapen.’

‘Dat beweert hij. Het enige wat jij hebt, is zijn woord.’

‘Zijn woord is alles wat ik nodig heb.’

Hij hield haar blik lange tijd vast voordat hij toegaf. ‘Als je dit dan per se wilt, breng ik hem.’

‘Hij zal je niet vertrouwen. Ik weet dat het je helemaal niet aanstaat, maar hij is naar mij toe gekomen en het is mijn schuld die ingelost moet worden. Bovendien maak ik meer kans om de aandacht af te leiden van de inhoud van de wagen.’

‘En wat is de inhoud van de wagen, afgezien van die krijger van jou?’

Ze dacht even na. ‘Een stuk rundvlees uit het rookhuis?’ Ze voelde zijn weerstand wankelen, maar hij bleef zich verzetten. ‘Dat hij moest doden om zichzelf en zijn broeders te beschermen, maakt hem nog niet tot een gewetenloze misdadiger.’ Dat kon ook over haar gezegd worden – dat wist Remy maar al te goed.

Hij gaf het op en liep om de tafel heen. ‘Vraag Holt om met je mee te rijden.’

‘Maar –’

‘Niemand zal geloven dat ik jou in je eentje op pad laat gaan terwijl er een moordzuchtige Apache los rondloopt. Ze verwachten dat ik verstandiger ben dan dat.’ Hij slikte. ‘En hij is beter in staat je te verdedigen dan ik.’

Ze beet op haar lip, wensend dat dat niet waar was, maar zijn door brandwonden getekende handen waren stijf en pijnlijk en hij kon ze maar beperkt gebruiken. ‘Ik zal Mozes opdracht geven om twee paarden in te spannen. Als het iemand opvalt dat ik maar met één paard terugkom, kan ik zeggen dat de andere een hoefijzer is verloren.’

‘Een leugen.’

‘Hebben onze paarden dan nog nooit een hoefijzer verloren?’

‘Ben je echt zo sluw?’

Ze keek recht voor zich uit. ‘Jij en ik weten allebei dat dit niet de eerste leugen is waarmee we hebben ingestemd.’

Zijn mond vormde een rechte streep. ‘Als je dit gedaan hebt, is je plicht vervuld. Begrepen?’

Ze begreep het. Maar niets was ooit zo eenvoudig.

Desi nam de overgebleven pannenkoeken van de tafel mee naar de keuken, waar Opal stond af te wassen. Desi graaide de pannenkoeken van het bord voordat ze het aan Opal overhandigde.

‘Wat doet u daarmee?’

‘Ze nuttig gebruiken.’

Opal keek haar afkeurend aan. ‘U voert ze aan de wilde dieren?’

Sommige mensen zouden hem zo noemen. ‘Remy wil graag nog een kopje koffie.’

Hoofdschuddend nam Opal de pot van het fornuis en ze dribbelde naar de ontbijtkamer.

Desi krabde aan de deur, eerst één keer en toen nog twee keer, van plan om de sleutel te gebruiken als Veel Wapiti’s niet on-

middellijk opendeed. Maar dat deed hij wel, en ze overhandigde hem de pannenkoeken. ‘Eet deze nu op. Ik pak ander voedsel in om mee te nemen.’ Ze had Remy nodig om voor afleiding te zorgen wanneer Veel Wapiti’s naar buiten kwam.

‘Ik verstop je in een wagen om je te helpen ontsnappen aan de mannen die naar je op zoek zijn.’ De Jicarilla hechtte waarde aan onopvallendheid of, zoals hij het omschreef, *als schaduw gaan*.

‘Begrijp je wat ik zeg?’

Veel Wapiti’s was niet bijzonder lang, maar elke centimeter van zijn lichaam was soepel en gespierd, en dat was duidelijk zichtbaar – zelfs door zijn hertenleren broek, het zelf geweven overhemd, het bontvest en de overjas heen. Zijn voorhoofd was hoog en breed en zijn jukbeenderen tekenden zich scherp af. Hij had een gebogen neus en een brede mond. ‘Ik verstop mij in wagen.’

‘Ja. Maar Veel Wapiti’s, het is hier niet veilig meer voor jou. Je moet je stam meenemen, de vrouwen en de kinderen, en ze naar het land van de Ute brengen. Of terug naar het territorium van de Jicarilla.’

‘Moeder en zuster, deze kinderen, allemaal weggenomen door koorts. Alleen die vandaag zijn doodgeschoten, waren beter geworden.’

‘Je hele familie?’ De stam van Veel Wapiti’s was vriendelijk voor haar geweest. Hun overlijden deed haar verdriet. ‘Ik huil met je mee.’

Hij knikte.

‘Kun je bij de Ute wonen?’

Hij haalde zijn schouders op.

‘Beloof me dat je daar blijft totdat dit voorbij is.’

‘Ik zal blijven.’

‘Goed zo. Ik moet alles klaarmaken. Daarna kom ik terug om je te halen.’ Ze gebaarde dat Veel Wapiti’s de deur moest sluiten en ze hoorde de grendel op zijn plek schuiven.

Ze liep via de keuken naar buiten, naar de barak, en bereidde zich voor op een heel ander soort gesprek. Ze hoopte maar dat

Holt niet in een chagrijnige bui was. Hij deed de deur open, richtte zich in zijn volle lengte op en keek haar onderzoekend aan.

‘Holt, ik heb –’

Hij stapte naar buiten en trok de deur achter zich dicht. ‘Niet binnen gehoorsafstand van de mannen.’

Ze volgde hem naar het koetshuis. ‘Je weet al wat ik kom zeggen?’

Zelfs wanneer hij zachtjes praatte, had zijn stem een volle klank. ‘Agenten op jacht naar een Apache. Jij hebt een speciale band met een van die roodhuiden. Hij heeft eerst jouw hachje gered en nu wil hij dat je hem terugbetaalt.’

‘Mijn *hachje*.’

De groeven langs zijn opvallende blonde snor verdiepten zich.

Ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Hij is degene die mij gered heeft van de bandieten. Hij kwam me vanochtend om hulp vragen.’

Hij accepteerde haar omschrijving. ‘Meneer Montgomery is op de hoogte?’

Ze wist dat Holt niets zou doen zonder Remy’s zegen. ‘Hij wil dat jij met me meegaat om een stuk rundvlees naar mijn vader te brengen.’

Hij keek haar diep in de ogen en zag dat ze de waarheid sprak. ‘Een halve koe, plus een stuk warm vlees?’

‘Precies. Er moeten twee paarden voor de wagen gespannen worden, maar we komen er maar met eentje terug.’

‘Arm paard.’

‘Veel Wapiti’s zal er goed voor zorgen. Een paard is niet zo gemakkelijk te krijgen en hij heeft een vervoermiddel nodig.’ Toen voegde ze eraan toe: ‘Kies een paard uit dat tegen een stootje kan.’

‘Het stuit me tegen de borst om een dier dat ik getraind heb over te leveren aan een Apache. Ze staan niet bekend om hun zachtzinnigheid.’

‘Ik zal tegen hem zeggen dat dit paard bijzonder is.’

Holt snoof spottend, maar veranderde toen van gedachten. 'Als jij het zegt, zal hij het misschien nog geloven ook.' Hij haalde zijn tabaksbuidel tevoorschijn om een sigaret te draaien. 'Ga naar binnen. Ik breng hem zelf wel.'

'Hij vertrouwt alleen mij.'

Holt strooide wat tabak uit de buidel, likte langs de rand van het vloeipapier en zuchtte toen. 'Ik breng de wagen wel naar de achterkant van het huis.'

'Waarom denk je dat hij in huis is?'

'Ik heb gezien dat je hem naar binnen bracht.'

Desi wierp een geschrokken blik op de barak. 'Heeft nog iemand het gezien?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Te druk bezig zich vol te proppen.'

'Wat heb je tegen de marshal gezegd?'

'Dat ik hem op de hoogte zou stellen van ontwikkelingen.'

Ze trok een wenkbrauw op. 'Verwacht je ontwikkelingen?'

'Dat zien we vanzelf.'

Als Holt het met je eens was, was hij een trouwe medestander. Maar hij kon ook ondoordringbaar zijn, onwrikbaar als een rots. Ze had eens geprobeerd hem opzij te duwen en was toen met haar achterste op de grond beland. Ze ging naar binnen en vroeg aan Remy: 'Kun jij ervoor zorgen dat niemand hier in huis ziet dat Veel Wapiti's in die wagen klimt?' Dat Holt hen eerder had opgemerkt was een angstaanjagend idee.

'Hoe moet ik dat doen?'

'Misschien kun je al het personeel verzamelen in de hal?' De hal was van onder tot boven afgetimmerd met hout, met uitzondering van een waaiervormig raam hoog boven de deur.

'En ze waarschuwen om op hun hoede te zijn?'

Hij bedoelde het sarcastisch, maar ze knikte. 'Goed idee.'

Zijn gelaatsuitdrukking werd hard. 'Dit is geen grap, Desi. Onderdak bieden aan een voortvluchtige gaat in tegen alles waar ik voor sta.'

'Je hebt het tijdens de oorlog ook gedaan.'

'Dat was voor een goed doel. Dit beschouw ik niet als zodanig.'

‘Ik wel. Zijn clan is overvallen door een stel schurken. Toch wordt hij terecht en veroordeeld. Het enige verschil is de kleur van zijn huid en de gebruiken van zijn volk.’

‘De kleuren van zijn oorlogsverf en de wreedheid van zijn volk.’ Hij fronste. ‘Hoe durf je te suggereren dat het zijn huidskleur is waar ik moeite mee heb.’

‘Ik bedoelde jou niet.’ Remy had grote stappen gemaakt, zeker als je bedacht dat hij de zoon was van een slavenhouder. Maar op dit moment was hij boos. Bozer dan daarnet. Ze moest stoppen voordat hij van gedachten veranderde. ‘Kunnen we hier later over verder praten?’

Hij trok zijn jasje recht en vroeg Opal om iedereen te verzamelen in de hal.

HET LAND VAN DE GOUDEN RIVIEREN

Colorado, 1872. Nog maar enkele maanden geleden zag Desi Brennan zich gedwongen een schot te lossen dat een ander mens het leven kostte. Elke dag worstelt ze opnieuw om met die gebeurtenis in het reine te komen. Ondertussen blijkt er van alles te zijn waar Desi als getrouwde vrouw aan moet voldoen. Onafhankelijk als ze is, valt dat haar niet makkelijk. Maar alle verwachtingen weerhouden haar er niet van om te doen wat juist is, ook al staat haar kersverse echtgenoot Remy niet altijd achter haar daden.

Remy wordt ondertussen geteisterd door schuldgevoelens en twijfelt aan de keuzes die hij heeft gemaakt. Als er een kans komt om zaken recht te zetten, grijpt hij die met beide handen aan. Maar wat als dit te veel van hem vergt? Eén ding is zeker: er zijn grote gebeurtenissen op komst, die Remy en Desi oog in oog zullen plaatsen met datgene waar het in dit leven echt om draait.

De vijfdelige serie *Het land van de gouden rivieren* speelt zich af in de 'achtertuin' van bestsellerauteur **Kristen Heitzmann**: het prachtige binnenland van Colorado. *Een klein geluk* is het derde deel en volgt op *Bruid van de bergen* en *De heer uit het zuiden*.

NUR 342

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT